

فراخوان برای همبستگی و پشتیبانی بین‌المللی از جنبش کارگری در ایران

از دسامبر ۲۰۱۷ که در بیش از ۱۵۰ شهر ایران جنبش سراسری برپا شد و برخی شهرها و مراکز مهم حکومتی برای ساعاتی به دست مردم افتاد، نزدیک به یکسال می‌گذرد. این جنبش مردمی، همچنان جاری است و هر لحظه امکان انفجار می‌رود. از روز ۷ دی‌ماه (۲۸ دسامبر ۲۰۱۷) تا کنون بیش از ۷۰۰۰ اعتصاب، اعتراض و مارش کارگری همه روزه در ایران برپا بوده است. خواست‌های کارگران و زحمتکشان در ایران، در یک شعار سراسری خلاصه می‌شود: نان، کار، آزادی! این شعار، بیان فشرده‌ی یک اعتراض طبقاتی در ایران است. این شعار اصلی، نشانه‌ی آن است که اینک طبقه کارگر است که در برابر حکومت و طبقه سرمایه‌دار به میدان می‌آید. در این ۴۰ ساله حاکمیت استبداد دوگانه سرمایه‌داری و اسلام سیاسی در ایران وضعیت فاجعه باری را به بار آورده است. و این شرایط جاری در ایران پدیده‌ای نیست جز پی‌آمد بحران جهانی سرمایه، بحران حاکمیت و مناسبات سرمایه‌داری در ایران و ماهیت ضد انسانی حکومت که حکومت شونندگان را در جنگ و تحریمی ۴۰ ساله به فلاکت نشانیده است. در ایران امروز، بخش تولید به جز نفت و گاز، ورشکسته شده است. حکومت ایران با روی آوری به تروریسم دولتی و دخالتگری‌های نظامی، جنگ نیابتی را به یاری ارتش مذهبی برون مرزی «سپاه قدس» خویش و پرداخت میلیاردها دلار برای بقاء حکومت‌های بشاراسد، حوثی‌ها در یمن، حزب الله لبنان، جهاد اسلامی و دیگر نیروهای وابسته در لبنان، بحرین و حشد الشعبی در عراق و دیگر کشورهای خاورمیانه به ویژه، روی آوری و هزینه گذاری میلیاردها دلار برای مسلح شدن به سلاح هسته‌ای و تولید موشک‌های قاره پیمای، تولید داخلی را به ورشکستگی کشانیده و ساختار جامعه را به تخریب و مرگ نشانیده است. در نتیجه سیاست‌های نئولیبرالیستی و واگذاری مهمترین بخش اقتصادی و تولیدی به بزرگترین نیروی سرکوب یعنی سپاه پاسداران و تبدیل نظامیان و وابسته‌گان باند حکومتی ولایت فقیه، این دویاند در موازی با دولت به مهمترین بخش طبقه سرمایه دار در حکومت و مناسبات سرمایه‌داری حکومتی تبدیل شده‌اند. این باندها، امروزه به صورت دلال - کمپرادور با رانت خواری اقتصادی و سیاسی، به غول‌های سرمایه‌داران دلالی، مالی و تجاری تبدیل شده اند.

سه مرکز مهم تولیدی هپکو در اراک که روزی بزرگترین مجتمع تولید ماشین‌های سنگین و ریل در خاورمیانه بود، ورشکسته شده است. بزرگترین مجتمع پولادسازی ایران در اهواز در نتیجه ورود پولاد از خارج و واگذاری این بخش به بخش‌وابسته به سپاه زیر نام «خصوصی سازی» به همان سرنوشت مجتمع صنعتی هپکو دچار شده است. بزرگترین مجتمع تولید نیشکر و کشت نی شکر و چندین کارخانه وابسته به آن با سیاست رانت‌خواری و دلالی به «بخش خصوصی» وابسته به سپاه واگذار شد. شرایط این سه مجتمع عظیم تنها گوشه‌ای کوچکی از فاجعه را نشان می‌دهند. این روند ورشکستگی تولیدات داخلی و تعطیلی تولید به سود دستیابی باندهای حکومتی به رانت‌ها و سودهای عظیم واردات و دلالی تصویری است سراسری در ایران. اینک این سه مجتمع و صدها مرکز تولیدی و خدماتی بدون مدیریت به حال خود رها شده، و ماهها است که دستمزدهای کارگران پرداخت نشده است. در برابر این روند، واکنش کارگران و زحمتکشان در سراسر ایران، با ممنوعیت اعتصاب و همایش و ممنوعیت هرگونه نهاد کارگری و صنفی مستقل، اعتراض و همایش بوده است. تا کنون به ویژه در ماه نوامبر (آبان - آذر ۹۷)، خیزش دوباره اعتراض‌ها در هفت تپه و اهواز، دهها تن از نمایندگان کارگران دستگیر و به شکنجه‌گاه سپرده شده‌اند تا سرمایه‌داران در پناه سلاح نیروهای امنیتی و سرکوب جمهوری اسلامی بتوانند همچنان به ربایش ادامه دهند.

همراه و همصدا با اعتراض‌های کارگران نی‌شکر هفت تپه در شهر شوش، کارگران به پاخاسته در گروه ملی فولاد اهواز و نیز مجتمع ماشین سازی هپکو اراک، دانشجویان دانشگاه تهران فریاد همبستگی می‌زنند: از هفت تپه تا تهران - فردا تمام ایران! شوراهای صنفی آموزگاران در سراسر ایران با دو اعتصاب سراسری در اکتبر و نوامبر ۲۰۱۸ در دو روز پیاپی در تدارک اعتصابی سراسری هستند. اعتصاب‌های رانندگان کامیون در سراسر ایران، با تهدید به‌دارآویختن اعتصابیون روبرو شده، ایستادگی و همبستگی شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، اعتراض‌های بانثسته‌گان و مال باختگانی که صدها بانک وابسته به سپاه و وابسته‌گان حکومتی سپرده‌هایشان را ربوده و اعلام ورشکستگی کرده‌اند و وو همه پیش در آمد یک خیزش سراسری و در حال پیشروی به سوی یک اعتلاء انقلابی در ایران است. در هفت تپه، در پی دستگیری ۱۸ نماینده و فعال کارگری و آزادی موقت آنان، اسماعیل بخشی نماینده شورایی (شورای ممنوعه‌ای که خودگردانی مجتمع را اعلام کرد) همچنان در بازداشت و به‌همراه سپیده قلیان یکی از زنان مبارز که در همبستگی با کارگران هفت تپه دستگیر شده است را زیر شکنجه به اقدامهای امنیتی متهم کرده‌اند. علی نجاتی نماینده کارگران و با سابقه هفت تپه زیر پی‌گرد است و خانه‌اش روز ۲۷ نوامبر ۲۰۱۸ مورد هجوم سپاه قرار گرفته است. رژیم نیروی ویژه سرکوب ضد شورش را در برابر کارگران به میدان آورده است. صدها نفر از آموزگاران و راننده‌گان کامیون و اتوبوس و زنان و مردان آزادیخواه، در زندان‌های سراسر ایران به شلاق و

شکنجه محکوم شده‌اند. در روز ۸ آذرماه (۲۹ نوامبر) منزل علی نجاتی از چهره های سرشناس سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه مورد هجوم مامورین حکومتی قرار گرفت و او را به همراه پسرش (پیمان نجاتی) و مهمانش دستگیر و پس از ضرب و شتم شدید آنها را با خود بردند. بنا به آخرین اخبار دریافتی، پسر و میهمان علی نجاتی، پس از بازجویی با قید وثیقه آزاد شده اند و علی نجاتی به مکان نامعلومی انتقال یافته است. آخرین گزارش‌ها نیز از شکنجه شدید اسماعیل بخشی خبر می‌دهند و اینکه این کارگر آگاه با مقاومتی قهرمانانه در برابر شکنجه گران و دفاع جانانه از خواسته ها و اعتصابات کارگران در پی شکنجه‌های وحشیانه به بیمارستانی منتقل شده و سپس به مکانی مخفی انتقال داده شده است.

کارگران ایران اینک شعار شوراهای کارگری و کنترل کارخانه ها را فریاد می‌کنند. در چنین شرایطی ما همصدا با طبقه کارگر انقلابی در ایران از تمامی نهادهای حساس به حقوق انسان، در خواست همبستگی داریم. در اقدامهای بین‌المللی و طبقاتی و همبستگی است که می‌توانیم سرکوب بی رحمانه‌ی حکومت سرمایه‌داری اسلامی علیه کارگران را محکوم و متوقف کنیم و برای آزادی تمامی فعالین کارگری، آموزگاران، دانشجویان و تمامی زندانیان سیاسی عقیدتی دربند بکوشیم. شورش سراسری برای نان و رهایی و اصول و ارزش‌ها انسانی در ایران یک واقعیت عینی است.

دفتر روابط بین المللی حزب کمونیست ایران

۲۹ نوامبر ۲۰۱۸

<https://www.youtube.com/watch?v=jmed56YMC2k>

<https://www.youtube.com/watch?v=iKtbwY9nGn8>

<https://www.youtube.com/watch?v=oKjB0eAaVjs>

<https://www.youtube.com/watch?v=9z2PNDTh9SA>

<https://irane-ma.com/8>

Call for International Solidarity and Support for the Workers Movement in Iran

It is almost a year since the December 2017 countrywide uprisings in Iran that spread to more than 150 cities and during which some of the major cities and important governmental centers were taken control of by the people for few hours. This mass movement is still ongoing and can blow up at any moment. Since December 28, 2017, there have been more than 7,000 strikes, protests and marches by the workers in Iran. Workers' demands in Iran are summarized in a countrywide slogan: **Bread,**

international@cpiran.org <http://cpiran.org/english>

Work, Freedom! This slogan is a concise expression of an ongoing class struggle in Iran. This main slogan is an indication that this time it is the working class that has risen against the rule of the capitalist class. During the past 40 years, the despotic rule of capitalism mixed with political Islam in Iran has brought about a catastrophic situation. The current situation in Iran is nothing but the consequence of the global crisis of capitalism, its relations and the inhuman nature of the government in Iran.

The production sector, except for oil and gas, has gone bankrupt. The regime in Iran has spent billions of dollars on state terrorism, military intervention and proxy wars in Syria, Yemen, Iraq, Lebanon and other countries in the Middle East with the help of its overseas religious army “Quds Force”, a unit of Islamic Revolutionary Guard Corps (IRGC) responsible for their extraterritorial operations. It has also spent billions of dollars for producing intercontinental missiles and other military equipment. As a result of neoliberal policies, Iran’s most important economic and productive sectors have been given to the largest repression force of the Islamic state, i.e. the IRGC, to make this, with those closest to the leader and the government to become the main part of the capitalist class.

The three major production centers of Hepco (Heavy Equipment Production Company) in Arak, as one of the largest companies in Iran and the Middle East producing road construction equipment, have gone bankrupt. The largest Iranian steel producing complex in Ahvaz has met the same fate as Hepco as a result of steel import from abroad and transferring the control of this sector to the control of the IRGC under the name of "privatization". The largest sugar cane plantation and mill complex and several related factories were also given to the "private sector" affiliated with the IRGC. The conditions of these three massive complexes show only a small part of the disaster. Now these three complexes and hundreds of other production and service centers have been abandoned without any management, and workers have not been paid for months. Workers and toilers throughout Iran have reacted to this situation by holding protests and demonstrations despite the prohibition of strike and assembly and the prohibition of any independent labor and trade organizations by the Islamic capitalist regime in Iran. So far, especially in November 2018 and with the start of workers’ uprisings in Haft Tapeh and Ahvaz, dozens of workers' representatives have been arrested and tortured by the Islamic regime so that the capitalists, covered by the security and repressive forces of the Islamic Republic, can continue to loot.

In solidarity with the protests of Haft Tapeh Sugar Cane workers in the city of Shoush, workers in Ahwaz national steel group and workers of Hepco complex, the students of the University of Tehran shouted out: “from Haft Tapeh to Tehran - Tomorrow, all over Iran!” and “We are workers’ children - We stay with them”. Teachers' trade associations who held two countrywide strikes in October and November 2018, are now preparing for another countrywide strike. The strikes of truck drivers, who were threatened with death penalty by the Iranian judiciary, the standing and solidarity of the Tehran and Suburbs Bus Company with protesting workers, and protest gathering of the retirees are all prelude to a countrywide uprising that is heading towards a revolutionary upsurge in Iran.

In a crackdown by Iranian authorities on the peaceful protests of Haft Tapeh sugar cane workers, eighteen workers' representatives were arrested. Fifteen of them were released on bail later, but Esmail Bakhshi, a workers’ representative, and Sepideh Ghaliyan, a female activist, who spoke in solidarity with the workers of Haft Tapeh, are still in detention for alleged security offenses and exposed to torture. Esmail Bakhshi was yesterday transferred to hospital because of health complications that are reported to be due to torture in prison. He was later reported to have been

transferred from hospital to an unknown place. Ali Nejati, a former labor leader at the plantation, has been arrested and his house was attacked by the IRGC on November 27, 2018. The Islamic regime has sent special anti-riot repression forces to the streets to confront the workers. Hundreds of teachers, truck and bus drivers, as well as freedom seeking men and women, have been detained throughout Iran, sentenced to lashes and exposed to torture.

Iranian workers are now chanting “Labour councils” and “workplace control” slogans. In this situation and in solidarity with the revolutionary working class in Iran, we call upon all human rights organizations and institutions, all leftist parties and labor organizations to stand in solidarity with workers in Iran, condemn and demand an stop to the brutal suppression of the Islamic capitalist state against the workers and demand the release of all labor activists, teachers, students and political prisoners in Iran. The countrywide uprising for bread, freedom and human values and principles in Iran is a reality.

Bureau of International Relations of the Communist Party of Iran

30 November 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=jmed56YMC2k>

<https://www.youtube.com/watch?v=iKtbwY9nGn8>

<https://www.youtube.com/watch?v=oKjB0eAaVjs>

<https://www.youtube.com/watch?v=9z2PNdTh9SA>

<https://irane-ma.com/8>